

Sygn. akt III CSK 408/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. M., T. R., K. R., Z. R. i B. R.
przy uczestnictwie E. M.-K., A. M., A. R.-R. i M. P.
o zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza na rzecz uczestniczki E. M.-K. koszty postępowania kasacyjnego po 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych od każdego z wnioskodawców, łącznie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawców T. R., K. R., Z. R., B. R. i A. M. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 28 stycznia 2014 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance jej oczywistej zasadności, co wymagało wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

Przytoczona przez skarżących przyczyna kasacyjna nie zachodzi, albowiem skarżący nie wykazali kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego postanowienia w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i prawną oraz wyszczególnionymi podstawami skargi kasacyjnej. Skarżący nie przedstawili w skardze wyodrębnionego wywodu prawnego wskazującego, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia skonkretyzowanych przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08), poprzestając jedynie na ogólnikowym wskazaniu, że „Sąd dopuścił się uchybień w zakresie postępowania dowodowego oraz oceny okoliczności mających kluczowe znaczenie z punktu widzenia przedmiotu postępowania”. Nie oznacza spełnienia wymogu wykazania przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przedstawienie przez skarżącego uzasadnienia podstaw kasacyjnych, ponieważ wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlega analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).